#2000 mg

נר מצוה

במקום עדים הוא דה"פ ומה אם ירלה לומר בפירוש מזיד מהלי שדוח הלי ז פוש"ע סוא דמהימן - והא ודאי פשיטה לן דסמכי׳ עליה כל זמן שלה נחשד הייתי השתח נמי דקאמר לא אכלתי הכי הוא דבעי למימר לא אכלתי יד סימן קכו סעיף ג: דתי לאו הכי אין לך אדם אוכל משל חברו ואין לך אדם סומך על שונג אלא מויד וחכי מוכה בכריתות (דף יבי ושם) וא"ת וחיכי מוכח יג ב מיים פיד מסלמה

בהודחתו להתחייב קרבן מדלח יסימן קעה סעיף ע: מהייבי ליה תרי קרבן אש"ג דמכחים יד ג ד מיי פייה להו הא לא מכחשי ליה במאי דקאמר מוצ'ש "ד סימן קנו מוד היה ואי אפשר לחייבו על פיהם סע"ב ובהג'ם: להו הא לא מכחשי ליה במאי דקאמר בשום ענין ולעולם איכא למימר לפול מחייבי ליה משום דעד אחד מו ה מיי פייצ מהלי דלעיל מחייבי ליה משום דעד אחד מהימן בלא הודאתו דכיון שאין אומר דמויד היה ים לנו לומר דמסתמא שוגג היה דלה מחזקינן ליה ברשיעה ואר"י דשפיר מוכח דסבר הש"ם דאי הוה לן למימר מסתמא שונג היה לא הוח כל כמיניה למיפטר נפשיה מקרבן ולומר מזיד הייתי ולאפוקי נפשיה מסתמא "ומשמע ליה דאפילו ריל כמו ושד באמרו לו שנים אכלת חלב בשוגג פטרי רבנן משום דלה שכיח שיוכלו העדים לידע בירור הדבר אם שוגג היה או מזיד וע"כ הא דמחייבי רבנן תוספות ישנים כי בתיק משום דשתיקה כהודלה פידי דיה התחיכה דמיה דהי הפשר לחייבו קרבן ש" הפשיתן פים דא וה שום עדות ומספקה ליה לר" אם מהימן וה שינו להמי שה מינים ה אמר לה אכלתי הלכ לא שונג ולא שיכל להמו שם הפידי אמר לה אכלתי הלכ לא שונג ולא שהה המינו גדר היכור מזיד אם כאמן אם לאי דאין כאמן מזיד אם כאמן אם לאו דאין נאמן וחיפה ומה לעי מה להכחים העדים או שמא נאמן דהא היל דנקא אן דמהיש לא מבחשי ליה עדים במה שאומר לא מעדה דכונה ופסרם לק לו מטובר לים פרים בחום בחומר לח מהה - במצום פנולם הללמי שוגג ובמה שהומר לה הללמי הקינו כם רכנו . ומ"מ מוד הע"ג דמכחשי ליה לה איכפת ובי יש כה ביד הממים לן כי זה אינו שיך לחיוב קרבן ויפה לשור המוכח שושה דלה מפרש ויצדה עושה דלא מפרש חשאיה ובכריתות אחדלה ממיתו היא דהה עו מחורה מחורה מחור בר מו מחורה להיו (נ"ז שם) דקאמר דאיכה בין טעמה יה שהו היא החורה מוכחורה שלו המחורה של מחורה בל מו מחורה של מחורה של מחורה בל מו מחורה הלא מחורה בל מו מחורה של מחורה של מחורה בל מו מחורה בל מחורה למחכר בדבוריה לפעמח דארם לחמן בייקא וחבבה בחלים בלחור מחכר בדבוריה לפעמח דארם לחמן בייקא וחבבה מפני על עלמו יותר ממאה איש אמרו לו שביר בעי עדים דוהא בנומאה בלה לה מבקרא: נטמאת והוא אומר לא נטמאתי דלא מתרך דיבוריה ולה קחמר דנפקה מינה באמר לא אכלתי לא שוגג ולא

וככה

מ"ם קא מחייבי רכנן אילימא משום דמהימן והא תרי בעלכא דאע"ג דקא מכחיש להו אינהו מהימני וקא פטרי רבנן אלא לאו משום דאישתיק *ושתיקה כהודאה דמיא אלא סברא היא *מידי דהוה אחתיכה ספק של הלב ספק של שומן ואתא עד אחד ואמר ברי לי דשומן הוא "דמהימן מי דמי התם לא איתחוק איסורא הכא איתחוק איסורא ראשת איש *יואין דבר שבערוה פחות משנים הא לא דמיא אלא לחתיכה דוראי הלב ואתא עד אחד ואמר ברי לי דשומו הוה דלא מהימן מי דמי התם אפי אתו בי

מאה לא מהימני הכא כיון דכי אתו בי תרי מהימני חד נמי לחימניה 'מידי דהוה אמבל הקדש וקונמות האי מבל היכי דמי "אי דידיה משום דבידו לתקנו אלא דאחר מאי

בכי [מֹינשׁים סים נוֹדֶיְיַ קסבר אי קא סבר *תורם משלו על של חברו אינו צריך דעת בעלים משום דבידו לתקנו ואי קסבר צריך דעת בעלים ואמר אנא ידענא ביה דמתקן היא גופה מנלן הקדש נמי אי קדושת דמים משום דבידו לפדותו אי קדושת הגוף אי דידיה משום דבידו לאיתשולי עליה אלא דאחר ואמר ידענא ביה דאיתשיל (מתיפנא בנושה נכי) מרוה עליה היא גופה מנלן קונמות נמי אי קסבר *יש מעילה בקונמות ים וקדושת דמים נחתא להו משום דבידו לפדותו ואי קסבר *אין מעילה בקונמות ואימור בעלמא הוא דרכיב להו אכתפיה אי דידיה משום דבידו לאקשולי עליה אלא דאחר ואמר אנא ידענא ראיתשיל מריה עליה היא גופה מבר ב' זירא מתוך הומר שהחמרת עליה בסופה הקלת עליה בתחלה נישו בי לא ליחמיר ולא ליקיל *המשום עיגונא אקילו בה רבנן: תצא מזה ומזה ובו': אכר רב לא שנו אלא שניסת בעד אחד אבל ניסת על פי שני עדים לא [מסדנין יי וסים] תצא "מחבו עליה במערבא אתא גברא וקאי ואת אמרת לא תצא לא צריכא דלא ידעינן ליה אי דלא ידעינן ליה בעד אהר אמאי תצא לא צריכא "דאתו בי תרי ואמרי אגן הויגן בהריה מכי נפק ועד השתא ואתון הוא דלא בילמת מני ידעיתו ליה דכתיב "ויכר יוסף את אחיו והם לא חכירותו "ואמר רב חסדא טלמד שיצא בלא חתימת זקן ובא בחתימת זקן סוף חף תרי ותרי נינהו

ולא אכלתי בלא שום תוספת דבור ועוד דנקט הכי משום דמייתי בתר הכי עלה ברייתות דלענין טומאה: דינקר הכי כהודאה דמיא יפי' כיון דשתיק נראה לו אמת ויודע קלת שיש רגלים לדבר אבל ליכא למימר הודאה ממש שיודע ודאי שכן הוא ביון שהוא שותק דאם כן בפרק האומר (קרושין סו. ושם) דאמר אי מהימן לך דלאו גזלנא הוא זיל אפקה אפילו גזלן נמי מאחר שהוא שותק כמו שמפר"ת התם מכה ההיא דגישין(דף נד: ושם) דשעמא דאמר ליה עד אחד אכלת חלב ושורך נרבע ונשמאו עהרותיך והלה שותק דנאמן משום דשתיקה כהודאה דמים כדמסים הכה ועוד אם היה הודאה ממש לא הוה שייך למימר התם לאמן העד וההוא כמים למי (קידושין שם) היכו מני לידע

והבא

בקרקיד דהוה אטבל והקדם יוא"ת והיכי ילפינן אשה מטבל והקדש דאין דבר שבערוה פחות משנים ואר"י דאי הוה שייך למילף מטבל והקדש הוה אמינא דהאין דבר שבערות פחות משנים הני מילי לאוסרה על בעלה דאין אחד נאמן לאסור דלענין איסור כתיב כי מלא בה ערות דבר אבל להתירה חד נמי נאמן : 🏋 קדושת דמים משום דבידו לפרותו • ואפי׳ דהבריה ולא דמיא לנטע רבעי דאין יכול לפדות אלא בעליו דחשיב ברשות בעלים אמ"פ שהוא ממון גבוה כיון שהם אוכלים אותו בירושלים אבל הקדש לא חשיב ברשות בעלים יותר משאר כל אדם: 🤻 קסבר יש מעילה בקונמות • הקשה רבינו ילחק בן רבינו מאיר דבשבועות פרק ג' (דף כבי ושם) משמע דאפילו למאן דאמר יש מעילה בקונמות אין להם פריון דתניא התם ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חברו מעל לפיכך יש לה פריון ככר זו עלי הקדש הוא מעל והברו לא מעל לפיכך אין לה פריון והכמים אומרים לא מעל משמע דברישא דהוי הקדש גמור יש לה פריון אבל סיפא אמר עלי דהוי קונם אמ"פ שמעל אין לה פדיון ותירך רבינו הם דקונמות דאסר להו אכולי עלמא יש לה פדיון לרבי מאיר דהתם כיון דדמיה להקדש הדע מדנקע ככר זו עלי ואם תאמר וליפלוג בקונם גופיה וכראה דרישא גופה איירי בקונם והא דקתני ככר זו הקדש כהקדש קאמר דרבי מאיר לא שני ליה בין קרבן לכקרבן בסוף פרק קמא דנדרים (דף יני) וה"ה בין הקדש לכהקדש כיון דדעתיה אקונם אי נמי כגון שפירש בהדיא כהקדש ואיידי דלא איירי לפרושי בסיפא דהא קאמר עלי לא פריש ליה נמי ברישא והשתא פליגי קכמים בין ארישא בין אסיפא וברוב ספרים גרם בריש איןבין המודר (נדרים להי)וחכמים אימרים ביןכך ובין כך לא מעל וגרסינן נמי החם ברישא קונם ככר זו הקדש: מהקנת שההמרת שניה בסופה כו׳ י נראה לר"י דלית לן למימר אנן סהדי דדייקה ומינסבה ונאמן עד אחד בכך מן התורה אלה מהקנה ה חכמים הוא דנאמן ואין זה עקירת דבר מן התורה כיון שדומה הדבר הגון להאמין כמו שאפרש לקמן בפרקין (דף פש:) שבדבר שיש קלת טעם וסמך פלא חשיב עוקר דבר מן התורה : ארגא גברא וקאי כו' · ואם תאמר כיון דאיכא תרי דאמרי מת אפי איכא מאה דהמרי שזהו מה בכך הה תרי כמחה דמו ויש לומר דלגבי דבר הגראה וידוע לכל לה היה אומר רב הבל בשני עדים לה תלה :

מאי פעמא מחייבי כב רבנן . כי אישתיק: אי נימא כו׳ - אלא הא רבוה אם ירלה לומר מזיד הייתי - אר"י דאין להקשות והא מיגו יב א מיי פיצ מה דהימנוהו רבנן לעד אחד באשה סברא הוא: ואמר ברי לי דשומן בני ביתו : לא איתחוק איסורא י תורה אור

בההיא התיכה: הא לא דמיא - קוביא סית : מידי דסום חשבל וסקדש וקונמות · דאנ"ג דאיתחוק איסורא [לפיל פו: ושינ] סמכיכן עליה: אי קדושת הגוף יקדשי מזבח: אי קסבר יש מעילם בקונמות . נישין כי לקרטי בדק הבית הן משאמר קינם דבר זה עלי: ואי קסבר אין מעילם דקונם לשון נדר הוא : שהחמרת פלים בסופה - שאם בא בעלה אתה נותן עליה כל הדברים האלו סדי] שבמשנתנו : סקלה עלים בחחלה . להתירה לינשא מפני שחיא חוששת שמא תתקלקל ולא מינסבא עד דבדקה שפיר : לא הנא י קס"ד לא תנח משני : אנן סוינן בסדים כו׳ . הלכך לגבי עד אחד מהימני אבל לגבי חרי הואיל וניסת לא תלא:

[קרושין כוי גישין כ: